

Discurs de benvinguda

Lloret de Mar, octubre de 2026

Bona nit a tothom.

Autoritats, membres del jurat, fotògrafs i fotògrafes nominats, voluntaris, socis i amics: benvinguts a Lloret. Benvinguts a MontPhoto.

Fa trenta anys vam decidir que la fotografia de natura havia de ser alguna cosa més que una foto ben feta. Aquest any la Generalitat ens ha declarat entitat d'utilitat pública. És un honor. Però la utilitat pública no és una medalla per penjar a la paret: és una responsabilitat. L'obligació de dir en veu alta allò que més costa.

També en una nit de festa com aquesta. Sobretot en una nit de festa.

Els fotògrafs de natura tenim una virtut que costa anys d'aprendre: saber estar-nos quietes, tenir paciència i esperar. Hores dins d'un aguait, camuflats, sense fer soroll, esperant que la vida ens passi per davant sense veure'ns. Un pas en fals, i l'animal fuig.

Davant d'un animal salvatge, la quietud és ètica. Davant de la injustícia social que ens amenaça, la quietud i el silenci no són la millor actitud.

Potser, sense mirar ningú, de manera genèrica, fora de la nostra activitat, continuem sent poc actius: continuem sense fer soroll.

Quina és la foto de grup d'aquesta nit? No la retoquem amb paraules boniques i buides, ni per semblar el que no som, ni diguem coses només per agradar al públic.

Les institucions ens feliciten molt. I ho agraïm, de debò! Però només amb aplaudiments no podem avançar: necessitem pressupost, un espai propi, més recursos.

El públic ens segueix, ens comparteix, de vegades ens posa un *like*.

I a nosaltres també ens agrada posar-ne; per desgràcia, avui aquest és el nostre activisme més gran. El *like* s'ha convertit en la manera més còmoda de no fer res.

I nosaltres, els fotògrafs —també els qui som aquí—, hem après a fotografiar la pèrdua amb una nitidesa admirable: l'últim gel, l'últim bosc, l'última mirada d'una espècie que se'n va. La fotografia documenta allò que perdem. Per això no només som testimonis: som notaris.

Hi ha una llei física que apliquem en fotografia i que ho explica tot. En una exposició llarga, tot allò que es mou desapareix de la imatge; només queda nítid allò que no es mou. Qui no es mou surt perfecte a la foto.

Però la immobilitat no canvia res.

Mentrestant, fora de l'enquadrament, passen coses.

Passen guerres. Ens arriben en format vertical, entre una recepta de cuina i un anunci de vacances. Les mirem un segon i fem lliscar el dit. Però mirar i passar de llarg no pot ser la nostra manera de participar.

Passa la discriminació. Admirem les aus migratòries, les fotografiem, en premiem les imatges. Cada tardor celebrem que travessin fronteres sense passaport. Som molt menys generosos amb les persones que fan exactament el mateix.

I passa el negacionisme. Els qui hem treballat amb pel·lícula ho sabem: la imatge latent existeix abans de revelar-la. Negar la crisi climàtica és creure que, si no revelem el rodet, la fotografia no existeix. Però existeix. I l'hem de revelar, perquè ens hi juguem el futur.

Per això, en aquest trentè aniversari, MontPhoto no vol ser neutral. En fotografia la neutralitat no existeix: tota imatge és una decisió sobre què deixem fora de l'enquadrament. I tot silenci, també.

Us demanem un pas endavant. Sortir de l'aguait i de la nostra comoditat. No per espantar ningú, sinó perquè ens vegin: la fotografia de natura també pren partit. Per la pau, per la ciència, per la igualtat i per un planeta on càpiguem tots.

...

I ara, anem al que toca: les dades, la celebració i la festa.

Trenta anys. Trenta edicions.

Milers de fotografies rebudes aquest any, de desenes de països.

11 categories, 64 finalistes, 5 membres del jurat.

Un arxiu de milers i milers d'imatges: la memòria de tres dècades de natura.

Un equip de voluntaris que ho fa possible sense cobrar ni un euro.

I una casa: Lloret de Mar.

Aquestes xifres no les ha fet ningú sol. Ni tampoc només els qui avui en parlaran. Al darrere hi ha milers de fotògrafs que ens van regalar la seva manera de mirar i d'entendre la natura. Un llegat per al present i per al futur.

Trenta anys és una bona edat: prou gran per saber on som, prou jove per no voler quedar-nos quiets.

Així que aquesta nit fem soroll. Aplaudiu fort: aquí dins no espantarem cap animal. Celebrem els premiats, celebrem les imatges i celebrem aquests trenta anys. Gaudim junts d'aquest cap de setmana.

Que comenci la festa. Per molts anys més, MontPhoto!

Moltes gràcies.